

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 2155

гр. Варна, 05.06.2023 г.

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, V СЪСТАВ, в закрито заседание на пети юни през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Деспина Г. Г.

Членове: Иванка Д. Дрингова
Ивелина Владова

като разгледа докладваното от Ивелина Владова Въззивно гражданско дело № 20233100501086 по описа за 2023 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производството по делото е образувано по въззивна жалба с вх. № 28988/19.04.2023г. по регистратурата на ВРС подадена от **Н. Ц. Ц.** срещу решение № 1018/24.03.2023г. постановено по гр.д.№ 11191/2022г., с което **са ОТХВЪРЛЕНИ** предявените в условията на евентуалност искове от жалбоподателя **срещу М. Г. А.**, както следва:

1) Иск с правно основание чл. 26, ал.1, предл.3 от ЗЗД, вр. чл.43, ал.1 от СК за прогласяване нищожността на клаузата на чл.16 от сключения на 28.06.2016г. между страните брачен договор, с която Н. Ц. е поел задължение да заплаща годишна такса, дължима от М. Ц.а по договор за поддръжка и управление на общите части в комплекс от затворен тип „*****“, в който е разположен недвижим имот, представляващ апартамент № 35, находящ се в гр. Варна, ул. „*****“ № 26, вх. А, ет. 5, комплекс „*****“ със застроена площ от 115,71 кв.м., ведно с прилежаща изба № 35, както и 3, 4490 % идеални части от общите части на сградата, равняващи се на 16,87 кв.м. и прилежащите към жилището 76,19 кв.м. идеални части от поземления имот, в който е построена сградата, в която се намира обекта, ведно с паркомясто № 45 до момента, в който М. Ц.а се разпорежи с имота в полза на трето лице **поради накърняване на добрите нрави** и предявеният в евентуалност от него

2) Иск с правно основание чл. 26, ал.2, предл.4 от ЗЗД, вр. чл. 43, ал.1 от СК за прогласяване нищожността на клаузата на чл.16 от сключения на 28.06.2016г. между страните брачен договор, с която Н. Ц. е поел задължение да заплаща годишна такса, дължима от М. Ц.а по договор за поддръжка и управление на общите части в комплекс от затворен тип „*****“, в който е разположен недвижим имот, представляващ апартамент № 35, находящ се в гр. Варна, ул. „*****“ № 26, вх. А, ет. 5, комплекс „*****“ със застроена площ от 115,71 кв.м., ведно с прилежаща изба № 35, както и 3,4490 % идеални части от общите части на сградата, равняващи се на 16,87 кв.м. и

прилежащите към жилището 76,19 кв.м. идеални части от поземления имот, в който е построена сградата, в която се намира обекта, ведно с паркомясто № 45 до момента, в който М. Ц.а се разпорежи с имота в полза на трето лице **поради липса на основание и предявеният в евентуалност от него**

3) Иск с правно основание чл.26, ал.2, предл.1 от ЗЗД, вр. чл.43, ал.1 от СК за прогласяване нищожността на клаузата на чл.16 от сключения на 28.06.2016г. между страните брачен договор, с която Н. Ц. е поел задължение да заплаща годишна такса, дължима от М. Ц.а по договор за поддръжка и управление на общите части в комплекс от затворен тип „*****“, в който е разположен недвижим имот, представляващ апартамент № 35, находящ се в гр. Варна, ул. „*****“ № 26, вх. А, ет. 5, комплекс „*****“ със застроена площ от 115,71 кв.м., ведно с прилежаща изба № 35, както и 3,4490 % идеални части от общите части на сградата, равняващи се на 16,87 кв.м. и прилежащите към жилището 76,19 кв.м. идеални части от поземления имот, в който е построена сградата, в която се намира обекта, ведно с паркомясто № 45 до момента, в който М. Ц.а се разпорежи с имота в полза на трето лице **поради липса на предмет, КАКТО И Е ОСЪДИЛ Н. Ц. Ц. да заплати на М. Г. А. сумата от 2000 лева, представляваща сторени съдебни разноски на основание чл.78, ал.3 от ГПК.**

Въззивникът – Н. Ц. Ц., чрез процесуалния си представител оспорва съдебното решение с твърдения за нищожност, неправилност, необоснованост и постановяване в нарушение на материалния закон, както и при неправилен анализ на събраните по делото доказателства.

Посочва се, че съдът не е изложил мотиви по евентуалния иск на нищожност на клаузата на чл.16 от брачния договор от 28.06.2016г. поради липса на предмет във връзка с което моли обжалваното решение да бъде обезсилено, евентуално отменено и върнато на районния съд за ново разглеждане.

Възражава се срещу изводите на съда, че целта на брачния договор е била изначално страните да уредят отношенията си по повод на развода по взаимно съгласие вместо водене на дълъг бракоразводен процес, като поддържа, че уговорката по чл.16 от брачния договор не е посто от ищеца задължение за грижа и взаимопомощ, а противоречаща на добрите нрави уговорка за предоставяне на неопределена във времето облага. Дори да се приеме, че Н. Ц. е поел задължението да заплаща процесната такса за поддръжка и управление на етажната собственост в комплекс „*****“ с оглед качеството си на съпруг на ответницата – страна по договор за поддръжка, то това качество е отпаднало след развода и е отпаднало основанието за дължимостта на таксата поддръжка на чуждия имот. Заплащането на чужд дълг, при липса на правен интерес от това за ищеца посочено в клаузата на чл.16 от брачния договор, се счита за противоречие на морала и добрите нрави.

Посочва се, че с постигнатото споразумение в бракоразводния процес одобрено от съда на 08.07.2016г. страните са преуредили договорките на предходно сключения брачен договор от 28.06.2016г. и в него не е включена оспорената клауза на чл.16 от брачния договор. На база на това счита, че брачния договор е прекратен.

Поддържат се и възраженията служещи като основание на евентуалните искове – за липса на предмет на брачния договор по отношение клаузата на чл.16 предвид на това, че задължението, което ищецът е поел да заплаща е било несъществуващо, неопределяемо и неопределено по размер към момента на неговото поемане.

Моли за отмяна на атакуваното решение и за постановяване на друго, с което предявените искове бъдат уважени. Претендира за присъждане на сторените по делото съдебно-деловодни разноски за двете инстанции.

В срока по чл. 263 ГПК е постъпил писмен отговор на въззивната жалба от въззиваемата страна – М. А., чрез процесуалния ѝ представител. Счита жалбата за неоснователна, а решението на ВРС за правилно и законосъобразно. Посочва, че съдът е изложил мотиви по всеки от разгледаните искове като коректно е оценил фактическата обстановка и събраните по делото доказателства и е достигнал до правилни крайни изводи.

Поддържа, че още през 2015г., когато е сключил предварителния договор за апартамента в комплекс „*****“, ищецът се е задължил да подпише и договор за поддръжка на общите части на сградата с дружеството-продавач. По повод на развода се е наложило ответницата да се изнесе от общото жилище и да заживее в посочения апартамент, във връзка с което с ищеца са се споразумели /с чл.16 от брачния договор/ той да поеме задължението по договора за поддръжка на общите части като с това да компенсира понесените от съпругата материални и емоционални щети.

Поддържа заявените в отговора на исковата молба твърдения и възражения срещу предявените искове в това число, че ищецът е бил запознат със съдържанието на договора за поддръжка на общите части в комплекса включително с размера на таксата и базата, на която се изчислява. Посочва, че срокът на поетото задължение е определен в брачния договор – до момента, в който ответницата се разпорежи с имота. Оспорва твърденията му, че е изпаднал в невъзможност да заплаща сумата за поддръжка, както и че размерът на таксата е увеличаван с времето, което да обуслови извод за несъответствие на клаузата на чл.16 от брачния договор с добрите нрави, поради това че същата се преценява към момента на сключване на договора.

Моли решението на ВРС да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно, както и да бъдат присъдени сторените по делото съдебно-деловодни разноски.

По допустимостта на обжалването: Въззивната жалба е депозирана в рамките на преклузивния двуседмичен срок, считано от връчване на обжалваемото решение на процесуалния представител на жалбоподателя. Жалбата съдържа изискуемите по чл.260 ГПК реквизити и приложенията по чл. 261 ГПК, с оглед на което е редовна. Дължимата авансово държавна такса за разглеждане на жалбата е внесена. Страните се представляват от пълномощници с права за въззивна инстанция. Легитимацията на страните съответства на произнасянето по обжалваното първоинстанционно решение. Сезиран е компетентен въззивен съд за проверка на подлежащ на обжалване съдебен акт.

Съдът приема, че въззивното производство е допустимо.

С въззивната жалба е направено искане за приемане на ново писмено доказателство – нот. акт № 120, том 2, рег. № 2811, дело № 293/2023г., с който Н. Ц. е продал собствен имот на бул. "Осми Проморски полк" № 122 в гр. Варна за сумата от 150 000 евро. Доказателството е ново по смисъла на чл. 266, ал. 2, т. 2 от ГПК и с него се цели опровергаване на твърденията на ищеца, че не е в състояние да заплаща таксата обслужване предмет на атакуваният чл. 16 от брачния договор, поради което следва да бъде приобщено към доказателствения материал, а по неговата доказателствена стойност съдът ще се произнесе с крайния съдебен акт.

С депозираният писмен отговор на въззивната жалба не са направени доказателствени искания.

По тези съображения и на основание чл. 267, ал. 1 от ГПК, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ПРИЕМА ЗА РАЗГЛЕЖДАНЕ въззивна жалба с вх. № 28988/19.04.2023г. по регистратурата на ВРС подадена от **Н. Ц. Ц.** срещу решение № 1018/24.03.2023г. постановено по гр. д. № 11191/2022г., с което **са ОТХВЪРЛЕНИ** предявените в условията на евентуалност искове от жалбоподателя **срещу М. Г. А.**, както следва:

1) Искът с правно основание чл. 26, ал. 1, предл. 3 от ЗЗД, вр. чл. 43, ал. 1 от СК за прогласяване нищожността на клаузата на чл. 16 от сключения на 28.06.2016г. между страните брачен договор, с която Н. Ц. е поел задължение да заплаща годишна такса, дължима от М. Ц. а по договор за поддръжка и управление на общите части в комплекс от затворен тип „*****“, в който е разположен недвижим имот, представляващ апартамент № 35, находящ се в гр. Варна, ул. „*****“ № 26, вх. А, ет. 5, комплекс „*****“ със застроена площ от 115,71 кв.м., ведно с прилежаща изба № 35, както и 3,4490 % идеални части от общите части на сградата, равняващи се на 16,87 кв.м. и прилежащите към жилището 76,19 кв.м. идеални части от поземления имот, в който е построена сградата, в която се намира обекта, ведно с паркомаясто № 45 до момента, в който М. Ц. а се разпорежи с имота в полза на трето лице **поради накърняване на добрите нрави** и предявеният в евентуалност от него

2) Иск с правно основание чл. 26, ал. 2, предл. 4 от ЗЗД, вр. чл. 43, ал. 1 от СК за прогласяване нищожността на клаузата на чл. 16 от сключения на 28.06.2016г. между страните брачен договор, с която Н. Ц. е поел задължение да заплаща годишна такса, дължима от М. Ц. а по договор за поддръжка и управление на общите части в комплекс от затворен тип „*****“, в който е разположен недвижим имот, представляващ апартамент № 35, находящ се в гр. Варна, ул. „*****“ № 26, вх. А, ет. 5, комплекс „*****“ със застроена площ от 115,71 кв.м., ведно с прилежаща изба № 35, както и 3,4490 % идеални части от общите части на сградата, равняващи се на 16,87 кв.м. и прилежащите към жилището 76,19 кв.м. идеални части от поземления имот, в който е построена сградата, в която се намира обекта, ведно с паркомаясто № 45 до момента, в който

М. Ц.а се разпореда с имота в полза на трето лице **поради липса на основание и предявеният в евентуалност от него**

3) Иск с правно основание чл.26, ал.2, предл.1 от ЗЗД, вр. чл.43, ал.1 от СК за прогласяване нищожността на клаузата на чл.16 от сключения на 28.06.2016г. между страните брачен договор, с която Н. Ц. е поел задължение да заплаща годишна такса, дължима от М. Ц.а по договор за поддръжка и управление на общите части в комплекс от затворен тип „*****“, в който е разположен недвижим имот, представляващ апартамент № 35, находящ се в гр. Варна, ул. „*****“ № 26, вх. А, ет. 5, комплекс „*****“ със застроена площ от 115,71 кв.м., ведно с прилежаща изба № 35, както и 3,4490 % идеални части от общите части на сградата, равняващи се на 16,87 кв.м. и прилежащите към жилището 76,19 кв.м. идеални части от поземления имот, в който е построена сградата, в която се намира обекта, ведно с паркомясто № 45 до момента, в който М. Ц.а се разпореда с имота в полза на трето лице **поради липса на предмет, КАКТО И Е ОСЪДИЛ** Н. Ц. Ц. да заплати на М. Г. А. сумата от 2000 лева, представляваща сторени съдебни разноски на основание чл.78, ал.3 от ГПК.

НАСРОЧВА производството по в.гр.д.№ 1086/2023г. за разглеждане в открито съдебно заседание на **20.06.2023г. от 13:30 часа**, за която дата и час да се призоват страните – въззивник и въззиваем, чрез пълномощниците си, ведно с препис от настоящото определение, а на въззивника да се връчи и препис от постъпилия писмен отговор на въззивната жалба.

ПРИЕМА И ПРИОБЩАВА към доказателствения материал представено от въззиваемата страна ново писмено доказателство - нот.акт № 120, том 2, рег.№ 2811, дело № 293/2023г.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____